

အထင်နဲ့အမြင်

၁၄

ရသစုံဝတ္ထုတိုများ

ဝါဝါထင်လင်း

Design by : War Khaung Moe

ကိုယ်ချင်းစာတရားနှင့် ဝတ္ထုတိုများ
အောင်ဇင်မင်း

နှစ်ဆယ်ရာစုထဲမှာ နှစ်၊ လ ရက်စွဲတချို့တို့ ကတော့ မှုန်ဝေဝိုးတဝါး
ကျန်ရစ်ခဲ့ပေတော့ သည် ။

ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ နှစ်နှစ်ဆယ် သာသာထိုးထိုး
ထိုကာလတိုလေးတစ်ခုမှာ တော့ စာရေးဆရာမ တစ်ဦး၏ 'နွေနေ့လယ်
ရဲ့ ဝရန်တာရှုခင်း' ကို ကျွန်တော် ဖတ်နေပြီဖြစ်ခဲ့မိပါသည် ။ စာရေးသူ
က ထိုဝရန်တာလေးကနေ ဘာကိုများ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ မြင်ပြထားနေသ
ည် လဲ။

ဘယ်ပေါ်မှာ အခြေခံကြည့်စေချင်တာလဲ။

(၁)

'နေ့လယ်ခင်း ရှုခင်းလေးကရော ဘယ်လိုများ နေလိမ့်မလဲလို့ ။ ဝရ
န်တာလေးကမှ နေကို မော့ကြည့်လိုက်သည် ။ အပြာရောင်မိုးကောင်း
ကင်မှာ တောက်ပကြည်လင်စူးရှနေသည် ။ အချိန်က လည်း လမ်းသွား
လူတို့ ၏ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် နေအပူချိန် ကဲနေသလို ကိုယ့်အရိပ်က
လည်း ခြေဖျားအောက် ဝင်နေသည့်အချိန်။ ပိတောက်ကိုင်းတချို့နေ
ရောင်အောက်မှာ မီးခိုးရောင်သမ်းပြီး ပြောင်လက်နေသည် ။ ရွက်နုစိမ်း
ညိုတို့ ကြား ကြွေလုနေဆဲ ရွက်ရင့်ဝါတချို့ တွဲလွဲခိုနေသည် ...'

(၂)

'တကယ်ဆို သည် ဝရန်တာလေးကကြည့်ရင် အပင်စုံတဲ့ တောအုပ်
သေးသေးလေး တစ်ခု လိုပါပဲ' 'ကြည့်စမ်း ညနေ ၃ နာရီတောင် ထိုး
လုပြီ။ ဝရန်တာကနေ စီးမိုးလို့ မြင်မြင်သမျှ ခံစားပြီး ဟိုခြစ်သည် ခြစ်
ရေးနေမိတာ လက်ချောင်းလေးတွေမှာ တောင် ချွေးလေးတွေစို့လို့ ဝရန်
တာလေးကို ကျောခိုင်းပြီး အိပ်ခန်းထဲ လှည့်ဝင်လိုက်သည် '

အို လှည့်ဝင်လိုက်စဉ်ခဏ ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ဘာမှ မမြင်ရ။ အိ
မ်ခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျလို့'

စာဖတ်နေသောကျွန်တော် နွေနေ့လယ်ရဲ့ ဝရန်တာရှုခင်း ဝတ္ထုတို
လေးကနေ ပေးလာ လိုက်သော အတွေးစများကို ရလာပြန်ရောသည် ။

စို့လာတဲ့ ချွေးလေးတွေဆိုတာဟာ ခံစားလာရမှုရဲ့ တစ်နည်းသော
ဘာသာဗေဒဝင် စကားများ ဖြစ်နေမလားဘဲ ..။ တည်နေရာ အကွာအ
ဝေးပေါ်အခြေခံ အမှောင်နှင့် အလင်း ဆိုသည် များကကော ..။

စာရေးဆရာမ ဝါဝါထင်လင်း ရေးခဲ့သော နှစ်ဆယ်ရာစုထဲဆီက '
နွေနေ့လယ်ရဲ့ ဝရန်တာရှုခင်း' ဝတ္ထုတိုလေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိ
နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုထဲအထိ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ ထိုဝတ္ထုတိုလေးထဲ
က အလင်းအမှောင် ပုံရိပ်တို့ ကို မေ့ပစ်လို့ မရနိုင်။ နွေနေ့လယ် ဆိုသ
ည် ကိုလားပဲ အစားထိုးယူကြည့်လိုက်။ ဆောင်းဥတုဆိုသည် ကိုကလ
ည်း ပဲ နွေကွေ့လမ်းလေးဟု ကျွန်တော်တို့ မှာ ပြောခွင့်ရှိပါသည် ။ သ
ဘာဝကပေးလာတတ်သော ရသများကား တစ်ခါတစ်ရံ ဒီလူသားတို့ ဖ
န်တီးယူနိုင်ကြသော ရသများ ထက် ဘဝပိုဆန် နေပြန်တော့သည် ။

(၃)

နှစ်ဆယ်ရာစုထဲ၌ နွေနေ့လယ်ရဲ့ ဝရန်တာရှုခင်းကို ရေးနိုင်ခဲ့သော အခုနှစ်ဆယ်တစ်ရာစု အလွန်ဆယ်စုနှစ်စုနီးပါးဆီ ရွေ့လျားလာနေပေ တော့ပြီ။ ဝါဝါထင်လင်း၏ 'အထင်နဲ့ အမြင်' ရသစုံ ဝတ္ထုတိုများ ရဲ့ လက်ရေးစာမူတို့ ကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ စာရေးစားပွဲပေါ်ရောက်နေပြန် တော့သည်။

(၄)

ဆရာဒဂုန်တာရာက ၂၀၀၉ ခုနှစ်ထဲမှာ 'ဆန်းသစ်နှစ်လိုစိတ်များ နှင့် ခရီးသည်' က တစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ဖူးတာ ရှိပါသည်။

'ကျွန်တော့် ရေးပုံရေးနည်းကို မေးမယ် ဆိုရင်တော့ ဝတ္ထုတိုင်းတော့ လည်း ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လား မသိဘူး။ ဘဝဆိုတာကလည်း ဆုံးတယ် မှ မရှိဘဲ။ လူတွေရဲ့ ဇာတ်လမ်းရေးတော့ လူတွေအကြောင်း ဆိုတာက လည်း ဆုံးတယ်မှ မဟုတ်ဘဲ'

စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ ဒီထက် ဒီအနုပညာသမားတို့ ထိတွေ့တတ်ကြရပုံများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ၊ စာပေသမားတို့ ဆီက စကားလုံးများ ၊ စာကြောင်းများ ၊ အတွေးတိုများကား လူသားဘဝတို့ နှင့် သဘာဝတရားတို့ ဆီမှ တရိပ်ရိပ်ရယူကိန်းဝပ်တတ်ကြရစေ။ လူသားတို့ ၏ ဇာတ်လမ်းများ နှင့် ယှဉ်တွဲနေတတ် ယှဉ်တွဲသွားတတ်ကြပေသည်။

ဒါကိုကပဲ အိမ်ဖွဲ့စိတ်မှ စတင်ခရီးရွှေ့ကြတတ်သော စကားပြေများ ပေပဲလား။ ဖြတ်သန်း မှုခြင်း မတူကွဲပြား ဒီမှာ လက်ခံယူထားနေမိကြသော ခံစားမှုများကလည်း ကွဲပြားနေတတ်ပေ လိမ့်မည်။ ဒါကိုကပဲ သဘာဝကျသော စိတ်သွားလမ်းလေးများ ဖြစ်လာပြန်သည်။

(၅)

ဝါဝါထင်လင်း၏ ဝတ္ထုတိုများ ထဲမှာ လည်း လူသားတို့ ၏ ဘဝပုံရိပ် တို့ ကို ဖော်ပြထားသည် က များ ပေသည်။ ဒါကိုကပဲ ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတိုများ ...။

'ရေများ ရာမှာ မိုးတွေရွာ' ဆိုသော ဝတ္ထုတိုလေးကတော့ တစ်ခါ သားဆီက ခေတ်ကို ကမ္ဘာလည်းထိုးပြ ငွေကြေးတန်ဖိုးတို့ ကိုပါ တွက်ချက် ရှာဖွေ ဒီကနေ့ ဒီခေတ် ဒီကာလတို့ နှင့် ယှဉ်တွဲ အဖြေရှာကြည့်နိုင်ပေ လိမ့်မည်။

သူတို့ ဌာန၏ ညွှန်မှူးသမီး မင်္ဂလာဆောင်အတွက် အိမ်ကြီးရှင်လင် မယားတို့ ၏ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ လက်ဖွဲ့များ ။ ကိမိုနိုထဘီ ၄၅၀ ၀/ ။ ရခိုင်လုံချည် ၂၁၅ ၀/။

အိမ်ကြီးရှင်လင်မယားအိမ်က ကားကို မောင်းပေးသော ဦးလေးရွှေ ဝင်းသမီး မင်္ဂလာဆောင် ကျတော့ ကိုယ်တိုင်မသွားကြတော့။ အိမ်စေ၊ အိမ်ဖော်လက်ကတစ်ဆင့် ပိုက်ဆံတောင် ပါတယ်မထင်ရသော ပါးလှုပ် နေသော စာအိတ်လေးတစ်အိတ် ...။

'အနေစုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့ မြပဝါ' ထဲမှာ လည်း လူသားပုံရိပ် အ နိမ့်အမြင့်တို့ ကိုပါ တွေ့ရပေဦးတော့မည်။ ဒီမှာ တင်ပဲ ဝါဝါထင်လင်း ရေးသော အထင်နှင့် အမြင်၏ တစ်နည်းသော ဘာသာစကားကို တူး ဖော်ခွင့်ရှိနေပြန်လိမ့်ဦးမည်။

လိုအပ်နေသော ရှင်သန်စေလိုသော လူသားတို့ ၏ ဆုံးရှုံးအံ့ဆဲဆဲ သွေးကွက်လပ် နေရာ များမှာ သွေးအစားထိုး ဖြည့်တင်းပေးတတ်ချိန် တို့ ရဲ့ မြင့်မြတ်သော ဒဿနကိုလည်း ပဲ ထိုဝတ္ထုလေး ဆီမှာ အသိအမှတ်မပြုဘဲ ကျွန်တော်မနေနိုင်တော့ပေ ...။

'သွေးလှူတဲ့ ခံယူချက်ကတော့ လှူဖို့ တန်းဖို့ အပိုဝတ္ထုပစ္စည်းဆိုတာ

အမြဲမရှိဘူး။ စိတ်ပဲရှိတာ။ ဒါကြောင့် ငါတို့ မှာ လှူဖို့ ငါတို့ ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
ထဲက သွေးနဲ့ ...'

လိမ်လည်တတ်သောကောင်ကလေး။ မှားနေသော လူငယ်လူရွယ်
ကလေး။ ဒီမှာ စာရေး ဆရာမ ဝါဝါထင်လင်း၏ အဇ္ဈတ္တကို ကျွန်တော် ဖ
တ်ခွင့်ရပြန်ပါသည်။

'ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါသည် ။ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်ပြီး မလူး
သာ၊ မလွန်သာ မှီတွယ်ရာ မရတဲ့ အချိန်မှာ ကြိမ်ကြိရာကို မစဉ်းစားလု
ပ်မိတာ လူငယ်လူရွယ်တွေအတွက် မှားတတ်ပါသည် ။ လောကလူသား
တိုင်း အမှားမလုပ်မိသူမှ မရှိတာ။ မှားတာကိုသိ အမှန်ကိုပြင် အမှန်ကို
လုပ် အမှန်နှင့်သာ အမှုကင်း အပြစ်ရှင်းရှင်းနှင့်။

ထိုကောင်လေးကို အခြေတည်ရေးလိုက်နိုင်သောအခါ ဝတ္ထုတိုလေး
ရဲ့ သက်ဝင်လှုပ်ရှား ခေါင်းစီးသည် 'စေတနာကို အရည်ဖျော်သူ'
ဖြစ်သွားရပေတော့သည်။

(၆)

ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်းရောက်ရှိ ရလာကြရသော အသက်အရွယ်
တို့ အထဲ၌ ခေတ်ဆိုသည် က ဝပ်ကျင်းဖွဲ့ထားပြီးဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်
တို့လိုပင် ထိုအသက်အရွယ်လေးများကလည်း ခေတ်ကို
ဖြတ်သန်းနေကြရပေသည် ။ ခေတ်က ထိုလူငယ်လေးများကို
ဘယ်လိုပြောင်းလဲပေးမည်လဲ။ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေ၏ စိတ်နဲ့ ရုပ်
ကကော တန်ဖိုးဝင်ခေတ် ထိုကဲ့သို့ခေတ်ကို ဘယ်လို ပြောင်းယူကြမလဲ။
ထိုလူသားတို့ အထဲ၌ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာများ လည်း ပါဝင်နေပေ
လိမ့်မည်။ ဒီထက် ဒီအနုပညာများ ဖြင့် ခရီးဖွဲ့ဝင်သွားနေကြသူများ။

(၇)

ဝါဝါထင်လင်း၏ အထင်နဲ့ အမြင်နှင့် ရသစုံတ္ထုတိုများ စုစည်းထားမှု တို့က (၁၄) ပုဒ်ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုတို(၁၄)ပုဒ်ထဲ၌ ဖြန့်ကြက်ယူလို့ ရသော ဗဟု ပုံရိပ်တို့ ကိုလည်း စာရေးဆရာမ ဝါဝါထင်လင်းက တွေ့စေချင်ဟန်တူသည်။

ကျွန်တော် ယူဆမိပါသည်။ ထိုယူဆ ထင်မြင်မိသော အတွေးတို့ ကို စာလုံးငါးလုံး၌ သာ စုစည်းလို့ ရသွားသည်။ 'ကိုယ်ချင်းစာတရား'

(၈)

ကျွန်တော်တို့ ကား မွေးဖွားလာရခြင်းနှင့် သေခြင်းတို့ အကြား၌ ရောက်ရှိနေကြရသော လူသားများ ...။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သားသားမီးမီး၊ ဖေဖေမေမေ၊ ဘိုးဘိုးဘွားဘွား ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဘဝများ။ ဗျာဓိနှင့် မရဏများ။

ဒါကို ရှေးရိုးဝင် မြင့်မြတ်ပြဋ္ဌာန်းရိပ်လို့ ပြောယူလျှင်လား ရနိုင်ပါသည်။ တည်ဆောက်ထား လာခဲ့ မော်ကွန်းဝင်ကမ္ပည်းဆိုသော စာသားလည်း ရှိနှင့်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဓမ္မဝင်စာသားကား 'မွေခံထိုက်စေ'

စာရေးဆရာမ ဝါဝါထင်လင်းသည် 'သားတို့ သမီးတို့ ချစ်တဲ့ ဖေဖေ' ဝတ္ထုတိုလေးထဲ၌ မွေခံထိုက်စေ ဆိုသည် များမှာ ဘာလဲ။ အတွေ့အကြုံ အထူအပါး အလင်းအမှောင် အနီးအဝေး စသော ဘဝဗေဒတို့ နှင့် ပေါင်းစုံပြသွား ပြထားတတ်သောအခါ။ ကျေးဇူးတရားကို ကျေးမစွ ပီမိဖို့ ကျွန်တော်တို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကြရပေလိမ့်မည်။ သင်ခန်းစာ ယူတတ်ကြရပေ လိမ့်မည်။

ဝေလနယ်သား ဆွန်ဆီးပင်လယ် ဆိပ်ကမ်းမြို့လေးမှာ မွေးဖွားခဲ့သော စာရေးဆရာ ဒီလန်တော့ မတ်(စ်)ရေးတဲ့

စာကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် အခုအချိန် အခုအခါ၌ ပို၍ ပင် အမှတ်ရ ကိုးကားချင်မိပါသည်။ ။

'ငါ့ဖွဲ့တဲ့ ပေါင်မုန့်ဟာ တစ်ခါက မုယောစပါးပင်ပေါ့'

မိဘကျေးဇူးဆိုသည် များမှာ လည်း တစ်ခါက မုယောစပါးပင်များ ပေပဲ။ ထမင်းစားခွင့်ရနေကြရသော ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် လည်း ဘယ်မှာ လဲ စပါးပင်တို့ ကို မေ့ဖျောက်ပစ်၍ ရရိုးပေပဲလား။ ထို့ အတူ စပါးစိုက်ပျိုး ရုန်းကန်ခဲ့ကြရ ရုန်းကန်နေကြရသော ဘဝ များ ...။

ဘဝဆိုသော နယ်နိမိတ်မျဉ်းတိုတိုလေးပေါ်မှာ ပဲ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ကြ ရာ လူမှုဝန်းကျင် တွေ့ကြုံလာကြရမှုကနေ မှတ်စုဖွဲ့သွားတတ်သူတို့ အထဲ၌ စာရေးဆရာမ ဝါဝါထင်လင်းကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိပါသည်။ ။ သူ၏ မှတ်စုဖွဲ့ စကားပြေများကား ဝတ္ထုတို လေးများ အသွင်ကူးပြောင်းနေပေတော့ပြီ။ လှုပ်ခတ်နေသော စာကြောင်းများ ၊ ကိုယ်နှင့်ကိုယ် ပတ်ဝန်းကျင်မှ အလင်းနှင့်အမှောင်များ ၊ လူတွေရဲ့ ဇာတ်လမ်း ရေးတော့ လူတွေရဲ့ အကြောင်း ဆိုတာကလည်း ...။

အောင်ဇင်မင်း

၂၃.၁.၂၀၁၆

*

လွင့်ပြယ်ပျံ့လွင့်နေသော ကျွန်မ၏ စိတ်များ

'ဒေါင်'

ပထမအချက်ပေးသံဖြစ်သည်။ ။ အဆောင်တွင်းမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်သည်။ ။ အချိုးသမီး ယောဂီဆောင်ဖြစ်သည် နှင့်အညီ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားသော်လည်း ပဲ သူ့ခုတင်၊ ကိုယ့်ခုတင် နှစ်ယောက်စ သုံးယောက်စ စကားပြောနေရာမှ အုပ်စုခွဲလိုက်ကြသည်။ ။ တုံးလုံးလဲ့နေသူ အချို့ကလည်း နေရာမှ ထ၍ ဆံပင်ဖြိုးသူဖြိုး၊ အင်္ကျီဆွဲဆန့်ပြီး ထဘီပြင်ဝတ်သူဝတ်နှင့် အနည်းငယ်မျှ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည်။ ။ ကိစ္စအားလုံးပြီးစီးခြင်း၏ နောက်ဆုံးဖြစ်သော ယောဂီတဘက်ကို ပခုံးပေါ်သေသပ်စွာ ပတ်တင်၍ အများ နည်းတူ တရားထိုင်ရန် ဓမ္မာရုံရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဖြစ်ပျက်ရှု၍ ကျွန်မ လှမ်းလာလိုက်သည်။ ။

'ဒေါင်'

ဒုတိယအချက်ပေးသံ ဖြစ်သည်။ ။ တစ်နေ့တာ၏ တတိယအကြိမ် တရားစထိုင်ရန် အချိန် ရောက်ပြီ။ ။ စခန်းဝင် ယောဂီအားလုံး သတ်မှတ်နေရာများ တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြပြီ။ ။ ယောဂီအချို့၏ နှပ်ရှုပ်သံ၊ ချောင်းဟန့်သံ၊ တရားထိုင်ရန် ဟန်ပြင်သည့် ရွေ့လျားသံတို့ က ငြိမ်သက်နေသည့် အခန်းကြီးထဲတွင် အနည်းငယ်မျှ ကျယ်လောင်သလို ထင်နေရသည်။ ။

'ယောဂီ အပေါင်းတို့ '

စဝီကာမှ ဆရာတော်၏ အသံ ကြည်လင်ဝီသစွာ ထွက်လာသည် ။
တရားထိုင်ရန် အချိန်ကျ ရောက်ပြီမို့ ယောဂီအားလုံး မိမိရဲ့ စိတ်အစဉ်
ကို ဘယ်မှ မရောက်စေဘဲ ဝင်လေသိ၊ ထွက်လေသိ၊ သမာဓိ တည်ငြိမ်
အောင် မှတ်ကြပါ။ စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထားပါ။ လေကို ထုတ်သောစိတ်
(ထွက်လေသိ) လေကို သွင်းသောစိတ် (ဝင်လေသိ) မှတ်ပါ။ မိမိ၏ စိတ်
တည်ငြိမ်မှု ပြီး၍ သမာဓိရပြီဆိုမှ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပေါ်လာတဲ့ စိတ်၊ ပေါ်
လာတဲ့ ဝေဒနာကို လှည့်ပြီး ဖြစ်ပျက် မလွတ်အောင် ရှုပါ။ ပေါ်လာတဲ့
ဝေဒနာမှာ ကျဉ်ရင် ကျဉ်တယ်လို့ မှတ်၊ အောင့်ရင် အောင့်တယ်လို့ မှတ်
၊ နာရင် နာတယ်လို့ မှတ်ပါ။ နားမှာ ကြားစိတ်က ပျောက်သွားပြီး
တခြားဝေဒနာ ခန္ဓာမှာ ထပ်ပေါ်ပါလိမ့်မယ်။ ဆက်ပြီးမှတ်ပါ။ မိမိရဲ့ စိ
တ်ကို မိမိရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သာ စိုက်ပြီး ရှုမှတ် နိုင်ပါစေ။ ဘယ်မှ မလွ
င့်ပါစေနဲ့ ဘယ်မှ မရောက်ပါစေနဲ့ ။ မိမိရဲ့ စိတ်အာရုံဟာ မိမိရဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ် ထဲမှာ သာ ရှိပါစေ။ ရှုကြပါ၊ မှတ်ကြပါ။

စဝီကာမှ အသံတိတ်သွားသည် ။ ဓမ္မာရုံတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိ
တ်သွားသည် ။ မိမိရဲ့ စိတ်အစဉ် ဘယ်မှ မရောက်ပါစေနဲ့ ၊ ဘယ်မှ မလွ
င့်ပါစေနဲ့ တဲ့ ။ ဟုတ်တယ်၊ ဒီတစ်ခါ ငါ့စိတ်ကို ဘယ်မှ မလွင့်စေဘဲ တ
ရားကိုရအောင် ထိုင်ရမယ်။ ဒီနေ့ဆို သုံးရက်မြောက်ပြီ။ တစ်ရက်မျှ တ
စ်ချိန်မျှ ကောင်းကောင်း မထိုင်နိုင်ပေ။ မိမိ၏ စိတ်သည် တစ်ခဏတာမျှ
မိနစ် အနည်းငယ်မျှသာ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိနေခဲ့သည် ။

တရားထိုင်ချိန် တစ်နာရီလုံးလုံးကိုလိုက မိမိ၏ စိတ်သည် အပြင်ဘ
က် ဝေးလွင့်ရာ နေရာအနှံ့မှာ ဝဲပျံ့နေသည် ၊ လူးလွန့်နေသည် ။ အဲဒီလို
မိမိ၏ စိတ်လွတ်နေတာကိုလည်း သိသည် ။ လွတ်နေသည့်စိတ်ကို သိ
သိချင်း ထိန်းချုပ်သည် ၊ ပြန်ဖမ်းသည် ။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို တအား စိုက်
ထားသည် ။ ဝင်လေသိ၊ ထွက်လေသိ မှတ်သည် ။ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်သာ

ခံသည် ။ ဝေးလွင့် သွားပြန်သည် ။

ထိန်းမရသည့် စိတ်၊ ချုပ်ထိန်းရခက်သည့် စိတ်ကြောင့် ဒေါသက ထွက်ချင်ချင် ဖြစ်လာသည် ။ ပထမဆုံးအကြိမ် တရားစခန်းဝင်ခြင်းမို့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်သည် ။ ဖြစ်ပျက်ကို မရှုတတ်သေးဟု အချို့ယောဂီတို့ က ပြောကြသည် ။

ထားတော့ ထားတော့။ ဒါက ဟိုရက်တွေက စိတ်။ အခု တစ်ချိန်ထိုင်သည့် စိတ်ကို ကျွန်မ မလွတ်အောင် ဖမ်းချုပ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သာ ရှိနေစေရမည်။ ဖြစ်ပျက်ကို လွတ်မသွား အောင် ရှုရမည်။

လေကို ထုတ်သောစိတ်နဲ့ လေကို သွင်းသောစိတ် သည် စိတ် နှစ်ခုကို အရင်းခံထားပြီး ရှုမှတ်ရမည်တဲ့ ။

'ဝင်လေသိ၊ ထွက်လေသိ

ဝင်လေသိ၊ ထွက်လေသိ'

မိမိ၏ စိတ်သည် မည်မျှ ပျံ့လွင့်နေသည် ၊ မည်မျှ ထိန်းချုပ်မရခက်နေသည် ၊ မည်မျှ ဖမ်းမရသည် ကို တရားထိုင်သည့် အခါမှ သာ သေသေချာချာ သိရှိရလေတော့သည် ၊ သတိထား မိလေတော့သည် ။ ကျန်အချိန်များမှာ တော့ မည်မျှပင် ဝေးလွင့်နေပါစေ ထိန်းချုပ်ရမှန်းလည်း မသိ၊ သတိလည်း မထား၊ သိလည်း မသိ ဖြစ်ခဲ့သည် ။ သွားချင်ရာ သွား၍ လာချင်ရာလာကာ လူးလားခေါက်ပြန်လျက်ရှိပြီး လွတ်၍ နေသည် ။ ကျွန်မသည် ဝင်လေကိုလည်း သိနေသည် ။ ထွက်လေကိုလည်း သိသည် ။ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ နားထဲမှာ လမ်းကြိုတ်စက်သံ တဝုန်းဝုန်းနှင့် လာကြားသည် ။ ကြားစိတ်ကလေး ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။ ကြားတယ် ၊ ကြားတယ် (တရားထိုင် ဓမ္မာရုံနှင့် မနီးမဝေးရှိ လမ်းကြီးကို ပြုပြင်နေရာ လမ်းကြိုတ်စက်သံများကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရပါသည်။)

ဟော ကြားရပြန်ပြီ။ ထုသံ၊ ရိုက်သံတွေ ဆူညံနေသည် ။ ဟိုနေရာက ဝုန်း၊ သည် နေရာက ဒိုင်းနှင့် စောစောက လမ်းကြိုတ်စက်သံ ပျောက်သွားသည် ။ ထုသံ၊ ရိုက်သံ၊ မသံ၊ ရွှေ့သံ၊ ချသံတွေကို နားထဲမှာ ကြားလာရပြန်သည် ။ (တရားထိုင် ဓမ္မာရုံနှင့် ပေသုံးဆယ်အကွာမှ ကျောင်းဆောင် တစ်ခုကို ဖျက်ပြီး အသစ်ပြန်ဆောက်နေ၍ အလုပ်သမားများ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။)

ကြားတယ်၊ ကြားတယ်၊ ကြားတယ်။

'အို တာဇံ၊ အို တာဇံ'

ဟော၊ ကျွန်မ သိပ်ကြိုက်တဲ့ ကော်နီရဲ့ တာဇံသီချင်း။ ကျွန်မ၏ စိတ်သည် သီချင်းနှင့်အတူ လွင့်ပျော့သွားပါပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်သည် လည်း စိတ်နှင့်အတူ ယိမ်းနွဲ့နေသည် ထင်သည် ။ မနီးမဝေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လာသည့် ကက်ဆက်သံ ဖြစ်သည် ။ ကက်ဆက်သံသိပ်မကျယ်သော်လည်း ကျွန်မ နားထဲမှာ တော့ ပီပီသသ ကြားနေရသည် ။ ကျွန်မ၏ စိတ်သည် သီချင်းကို အစအဆုံး လိုက်ဆိုနေပြီ။ အို တာဇံ၊ အို တာဇံ၊ ဟဲ့ အို ငါ တရားထိုင်နေတာ ရပ်လိုက်တော့၊ ရပ် သီချင်းဆိုနေတာ ရပ်လိုက်တော့ စိတ်ကို မလွင့်ပါစေနဲ့ ဆို ပြန်ထိန်း၊ ပြန်ထိန်းစမ်း။

ဝင်လေသိ၊ ထွက်လေသိ။

ဝင်လေသိ၊ ထွက်လေသိ။

ဟော၊ အရေးထဲမှာ ခြေသလုံးပေါ် ပုရွက်ဆိတ်တက်နေပြီ ထင်တယ် ။ တရွရွနဲ့ ဒုက္ခပဲ တက် လာပြီ၊ တက် လာပြီ ထင်တယ်။ တံကောက်ကွေးနား ရောက်နေပြီ။ ဘုရားရေ၊ ပေါင်အထိ ရောက်လာပြီး ဟိုကိုက် သည် ကိုက် ကိုက်ကုန်ရင် ဒုက္ခ။ မဖြစ်ချေဘူး။ ခြေ

ထောက်ကို တစ်ဖက် လှည့်ပြောင်းထိုင်ပြီး မသိမသာ ခါထုတ်ဦးမှ ။
ဖိခြေလိုက်ရင်လည်း မဖြစ်ဘူး။ အဲ ဟုတ်ပြီ ခုမှ နေသာသွားတယ်။
ခါထုတ်လိုက်တဲ့ ပုရွက်ဆိတ်တော့ လွင့်ပဲသွားသလား၊ သေပဲသွားသ
လား ထဘီထဲ ရှိနေဦးမှာ ကတော့ သေချာတယ်။

ကျွန်မရှေ့တည့်တည့် အုတ်တိုင်ပေါ်ချိတ်ထားသည့်
တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို မသိမသာ မျက်လုံးလေး မှေးပြီး အသာလှမ်းကြည့်
လိုက်သေးသည် ။ တရားထိုင်တာ နာရီဝက်တောင် မပြည့် သေး။ ကျွန်မ
စိတ်တွေက ထိန်းချုပ်မရဘဲ ယောက်ယက်ခတ်နေသည် ။ ကျွန်မစိတ်အိ
မ်ရောက်သွား ပြန်ပြီ။ သားကို ကျောင်းသွားဖို့ ရေချိုးပေးသည် ၊ အင်္ကျီ
အဝတ်အစားလဲပေးသည် ။ သားက ပြုံးပြသည် ၊ ရယ်ပြသည် ။ ကျွန်မ
လည်း ထိုင်လျက်နဲ့ ပြုံးနေသည် ၊ ရယ်နေသည် ထင်သည် ။ ဟော
မောင်ရောက်လာပြန်ပြီ။ ငှက်ပျော်သီး တစ်ဖီးဆွဲလို့ ၊ ကိတ်မုန့်တွေရော၊
ပေါင်မုန့်တွေရော မနိုင်မနင်းနဲ့ ကွယ်။ တရားစခန်းဝင်နေတဲ့ မိန်းမစား
ဖို့ လာပို့တာတဲ့ လေ။ မောင်ကလည်း ကွယ် ဒီစခန်းဝင်နေတဲ့ ဆယ်ရက်
ကို လုံးဝမလာပါနဲ့ ဆိုတာ။ ကျွန်မ အကုန်လုံးကို သံယောဇဉ်ဖြတ် ထား
တာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်ဘူး။ (ဟုတ်လို့ ပဲနော်)

မနေ့ညနေ တရားနာချိန်မှာ မောင်ရောက်လာသည် ။ မောင့်ပုံစံကို
ကျွန်မ တရားထိုင်ရင်း မြင်လာသည် ။ မောင်နဲ့ ကျွန်မ
စကားတွေအကြာကြီး ပြောနေသေးသည် ။ သားအတွက် မှာ စရာရှိတာ
မှာ သည် ။ အာရုံမများ အောင်၊ မမြင်အောင်၊ မတွေ့အောင် မျက်စိစုံမှိ
တ် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပြီး ထိုင်နေတာတောင် ကျွန်မ၏ မျက်စိသည် ရုပ်ရှ
င်ဇာတ်ကားတစ်ကားကို ထိုင်ကြည့်နေရသလို အစမှ အဆုံး၊ အဆုံးမှ အ
စ မြင်နေရသည် ။ ဟိုအရင်အတွေးထဲမှာ တစ်ခါမျှ အမှတ်မရ၊ သတိမ
ထားမိခဲ့တဲ့ ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ လာပြန်ပါပြီ။ တစ်

ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြီးလို့ ၊ ရွှင်လို့ ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူ ကျွန်
မ ဖန်ခုန်တမ်း ကစားသည် ၊ ကြက်ဖခွပ်ကြသည် ၊ ထုပ်ဆီးတိုးကြသည်
၊ ကစားရင်း ရန်ဖြစ်ကြသည် ။ နားထဲမှာ ငိုသံ၊ ဆူသံ ညံလာသည် ။ ခုဆို
သူတို့ လည်း အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေကျပြီး သားတွေ သမီးတွေနဲ့
နေမှာ ပေါ့။ ဘယ်တွေများ ရောက်နေကြပါလိမ့်။ ဘာအလုပ်အကိုင်တွေ
များ လုပ်နေကြပါလိမ့်။ ကျွန်မ သိချင်လိုက်တာ။

'ဟယ် ဟိုမှာ ချိုချိုသိန်းပါလား'

ဟောတော် နီလာ။

ဟင် ဒီမှာ အေးအေး။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ငါ့မျက်စိထဲမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြ
င်နေရပါလား။ ဒါဖြင့် စိတ်ပေါ်လာတာပဲ။ မြင်ရင် မြင်တယ်လို့ မှတ်ရမ
ယ့်တဲ့ ။ မြင်တယ်၊ မြင်တယ်၊ မြင်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အတွေး
ပေါင်းစုံ၊ သဏ္ဌာန်ပေါင်းစုံ တွေးထင်နေတယ်၊ မြင်နေရတယ်။ တစ်နေ
ရာပြီး တစ်နေရာကို လျှောက်သွားနေတယ်။ မြင်နေတယ်၊ ကြားနေတ
ယ်။ သိစိတ်က လိုက်ပြီး ဖမ်းချုပ်နေတယ်။ မိတဲ့ အခါ မိတယ်၊ လွတ်တဲ့
အခါ လွတ်နေတယ်။ ကျွန်မသိနေတယ်၊ လွတ်နေတာ အများ ဆုံးပဲ။
တွေးတဲ့ နောက်ကို လျှောက်လိုက်နေတယ်။ 'ဟော မိပြီ' ကျွန်မရဲ့
သိစိတ် ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်ရောက် လာပြီ။ ကျွန်မ ညာဘက်ခြေ
ထောက် ကျဉ်သလို၊ ထုံသလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျင်ပါစေ၊ ထုံပါစေ၊ ခံရတဲ့
ဝေဒနာကို ခံရသလိုမှတ်တဲ့ ။

ကျဉ်တယ်၊ ကျဉ်တယ်၊ ထုံတယ်၊ ထုံတယ်။ မရဘူး၊ တအားကြီး ကျ
ဉ်ထုံလာတယ်။ တစ်ဖက်လှည့်ပြောင်းထိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ အို
မပြောင်းဘူး။ ဝေဒနာဆုံးသွားအောင် မှတ်မယ်။ ဖြစ်ပြီး ပျက်မှာ ပဲဟာ။

ကျဉ်တယ် ကျဉ်တယ် မရဘူး၊ မရဘူး။ ကျွန်မ မှတ်လို့ မရဘူး။ ပြောင်းမှ ပြောင်းမှ ။ ကျွန်မ နေသာအောင် ဘက်ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။ အဲဒီအချိန်အတွင်း ကျွန်မရဲ့ ရှေ့တည့် တည့် တစ်ထွာသာသာလောက် မကွာတဲ့ အကွာအဝေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ အဘွားကြီးက (ကန်တော့ပါရဲ့) လေလည်လိုက်တယ်။ တော်တော်လေး အသံကျယ်တယ်။ အသံဆုံးပြီး ခဏ၊ အနံ့က ထောင်းခနဲဆို ကျွန်မနှာခေါင်းထဲ စူးဝင်လာတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ရိုင်းလိုက်တာပေါ့။ မျက်စိကိုလည်း အသာလေးမှေးပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အနံ့ကလည်း မပြယ်နိုင်ဘူး။

'အို ဒါ နံစိတ်ပေါ်လာတာပဲ။ နံရင် နံတယ်လို့ မှတ်ရမယ်တဲ့ ။ နံတယ်၊ နံတယ်။ ကျွန်မလေ ဝင်လေထွက်လေကို ဘေးချိတ်လို့ နံတယ်၊ နံတယ်လို့ စိတ်က မှတ်နေပေမယ့် အသက်ကိုတော့ မရှူဘဲ အောင့်ထားလိုက်မိတယ်။ အဘွားကြီးကတော့ သူမသိတဲ့ ပုံစံမျိုး။ ဆက်ပြီး တရားထိုင်နေတာ မလှုပ်မယှက်ဘဲ။ သူလည်ကုပ်မှာ ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်နေတာ တောင် မသိဘူး။ သူ့ကြည့်ပြီး ကျွန်မရဲ့ လည်ကုပ်က ယားကျိကျိ ဖြစ်လာတယ်။ ယားတယ်၊ ယားတယ်။ မကုတ်ဘူး၊ မကုတ်ဘူး။ ကျွန်မလေ နာရီကိုလည်း မသိမသာ လှမ်းကြည့်မိလိုက်သေးသည် ။ ဟောတော့ တရားထိုင်တာ အချိန်တောင် ပြည့်တော့မှာ ပါလား။ မိနစ် ၂၀ ပဲ လိုတော့တယ်။ ဒီမိနစ် ၂၀ အတွင်း ငါရအောင် ထိုင်မယ်။ ခန္ဓာမှာ ဉာဏ်ကိုစိုက်ပြီး စိတ်ကိုထိန်းမှ ။'

ဝင်လေသိ၊ ထွက်လေသိ။ လေကို ထုတ်သောစိတ်၊ လေကို သွင်းသောစိတ် (ဒီအိမ်သည် စိတ် နှစ်ခု) ကို အရင်းခံထားပြီး ဘယ်စိတ်ပဲ ပေါ်လာ ပေါ်လာ၊ ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း ဖြစ်ပျက် မလွတ်အောင် ရှုရမယ်တဲ့ ။ ဟုတ်တာပေါ့။ ငါစောစောက မြင်တာတွေ၊ ကြားတာတွေ၊ နံတာတွေ၊ သိတာတွေ၊ အကုန်လုံး ပျက်ကုန်ပြီပဲ။ ဖြစ်ပြီးခဏ ပျက်တာပါပဲ။

စိတ်နဲ့ ဝေဒနာသည် မကွေမကွာ ဖြစ်အတူ ပျက်အတူ သဟဇာတဖြစ်သည် တဲ့ ။ ကျွန်မ၏ စိတ်ဘယ်ကိုမှ မလွင့်စေရန် 'ဝေဒနာနုပဿနာ ရှုပွားပုံ၊ ရှုပွားနည်းမှ အပြင်ဧည့်သည် ခြောက်ဦးကို စိတ်ထဲမှ ရွတ်နေမိသည် ။' (၁) ဥပေက္ခာဝေဒနာသည် မျက်လုံးမှာ ပေါ်သည် ။ (၂) ဥပေက္ခာ ဝေဒနာသည် နားမှာ ပေါ်သည် ။ (၃) ဥပေက္ခာဝေဒနာသည် နှာခေါင်းမှာ ပေါ်သည် ။ (၆) ဒုက္ခဝေဒနာ ကိုယ်မှာ ပေါ်သည် ။ ကျွန်မ အတွင်းဧည့်သည် သုံးဦးကို ဆက်ဆိုနေသည် ။

(၁)သောမနဿ ဝေဒနာ စိတ်မှာ ပေါ်သည် ။ (၂) ဒေါမနဿ ဝေဒနာ စိတ်မှာ ပေါ်သည် ။ (၃) ဥပေက္ခာ ဝေဒနာ စိတ်မှာ ပေါ်သည် ။ တစ်ခါ ဧည့်သည် သုံးဦးကိုလည်း ဆက်ဆိုနေလိုက်သည် ။ (၁)သားရေး၊ သမီးရေး၊ စီးပွားရေးမှ စ၍ အရပ်ရပ် အဆင်ပြေနေသောအခါ ပျော်ရွှင်စွာ (ဝင်လေ - ထွက်လေ) ကို သောမနဿ ဝေဒနာနှင့် ရှုရှိုက်နေသည် ။ (၂) သားရေး၊ သမီးရေး၊ စီးပွားရေးမှ စ၍ အရပ်ရပ် အဆင်မပြေသည့်အခါ ၌ (ဝင်လေ-ထွက်လေ) ကို ဒေါမနဿ ဝေဒနာနှင့် ရှုရှိုက်နေသည် ။ (၃) (ဝင်လေ - ထွက်လေ) ကို သောမနဿသလည်း မဟုတ်၊ ဒေါမနဿလည်း မဟုတ်။ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာနှင့် အမှတ်မထင်ရှုရှိုက်နေသည် ။ သိစိတ်ကနေ စိတ်ကို အဝေးသို့ လွင့်ထွက်သွားစေရန် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆိုနေသော်လည်း မသိစိတ်က အိမ်ပြန်ပြီး အိမ်ဆိုင်ထိုင် ချိန်ခွင်ချိန်ပြီး ဈေးရောင်းနေသည် ။ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ညီမတွေကို စိတ်မချဖြစ်သွားသည် ။ ချိန်ခွင်ချိန်တာ လိုသွားမလား၊ ပိုသွားမလား။ ဆီကိုမှုတ်နဲ့ ချိန်ထည့်တာရော ဟိုစဉ် ဒီလွင့် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ လေကုန်ရင် ဒုက္ခ ။ အမြတ်မရဘဲ အရင်းပါ ပြုတ်တော့မလားဘဲ။

ဪ ခုမှ သတိရတယ်။ စခန်းမဝင်ခင်ရက်က ရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံ မရေမတွက်ဘဲနဲ့ အလိပ်လိုက် မွေ့ရာအောက်ထဲကို ထည့်ထားတာ

ယောက်ျားသိပါ့မလား မသိဘူး။ ဝေဒနာနုပဿနာ ဆိုသည် မှာ ပေါ်သည့်နေရာမှ စ၍ ရှုမှတ်ရမည်ဖြစ်သည် ။ နာကျင်ကိုက်ခဲလာအောင် စောင့်နေပြီးမှ လိုက်ရှုနေရန်မဟုတ်။ ဝေဒနာသည် ဒွါရ (၆) ပေါက်၌ အမြဲဖြစ်ပေါ်နေသည် ။ မပေါ်သည့်အခါ မရှိ။ (နာမှ ကျည်မှ ဝေဒနာဆိုသည် မဟုတ်ပါ) ဖဿပေါ်တိုင်း ဝေဒနာပေါ်သည် ။ ဝေဒနာသည် တစ်ချိန်လုံး ဆက်တိုက်နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည် ဟူ၍ ယူဆကြသည် ။ မနက်က အရုဏ်ဆွမ်း မုန့်ဟင်းခါးကျွေးတာ ကောင်းလိုက်တာ။ ပဲကြော်ကလေးတွေ ကလည်း ကြွပ်ရွလို့ ၊ နံနံပင်ကလည်း ပေါပေါနဲ့ သိပ်စားကောင်းတာပဲ။ မနက်ဖြန်မနက် အရုဏ်ဆွမ်းကိုလည်း ဒီလိုပဲ ကျွေးရင် ကောင်းမှာ ပဲ။ ဝေဒနာသည် ပေါ်လည်း ပေါ်သည် ။ ပျက်လည်း ပျက်သည် ။ ဝေဒနာခွာ၍ အပျက်မြင်အောင်ကြည့် ဝေဒနာနှင့် ငါမရောစေနဲ့။ ဝေဒနာမတွေ့ဘဲ အနိစ္စတွေ့မှ လမ်းမှန်ကျမယ်။

နေ့ဆွမ်း ကျတော့ရော မော်လမြိုင် အပြောနဲ့ ပြောရရင် ကောင်းမှ ကောင်းပဲ။ သီးစုံ ကုလားဟင်းနဲ့ ငါးပိကြော် တို့ စရာအစုံနဲ့ ကြက်သားဟင်းကလည်း ဆီကိုပြန်လို့ ။ ဟယ် ဒီမိန်းမကြီး ကလည်း တရားဝင်နေတာပဲ အိမ်လို စားတယ် ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကြက်သားပန်းကန်ကို အားရပါးရ မွှေပြီး အသားတုံး ရှာခပ်နေတာ ကျန်တဲ့ လူတော့ အရိုးပဲ စားရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ဆွမ်းစားပြီး ကျွေးတဲ့ သင်္ဘောသီးစိတ်ကလေးတွေကလည်း ချိုမှ ချိုပဲ။ ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း ဒီမိန်းမကြီး သင်္ဘောသီးသုံးလေးစိတ်ကို မနားတမ်း ယူစားတာ ပါးစပ်ထဲ ပလုတ်ပလောင်းနဲ့ ကြည့်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း။ ဆရာတော်က စားတာတောင် ဖြစ်ပျက်ရှုပြီး မှတ်ပြီး စားရမယ်လို့ ပြောထားရဲ့ သားနဲ့ ။ စိတ်နှင့် ဝေဒနာသည် သဟဇာတ တရားဖြစ်၍ အတူတကွ ပေါ်၍ အတူတကွချုပ်သည် ။ နာမှ ကျည်မှ သာ ဝေဒနာဟု မယူဆအပ်ခံသာသည့် ဝေဒနာ ရှိသေး

သည် ။ မခံသာသည် လည်း မဟုတ်၊ ခံသာသည် လည်း မဟုတ်သော
ဝေဒနာလည်း ရှိသေးသည် ဟု သတိပြုကြရာသည် ။

စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ ရေးလက်စ ဝတ္ထုစာမူတွေ သားများ တွေ့လို့ စာ
ရွက်တွေ စုတ်ဖြုတ်ပြီး လှေတွေ၊ သင်္ဘောတွေ၊ လေယာဉ်ပျံတွေ လုပ်ပစ်ရင်
ဒုက္ခပဲ။ မောင်တွေ့လို့ သေချာသိမ်းထားရင် ကောင်းသား။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်
တွေမှာ ပို့ထားပေးထားတဲ့ ဝတ္ထုလေးတွေ ဘယ်လလောက်တွေမှာ ပါမ
လဲမသိဘူး။ မဟေသီကတော့ ဒီလပါတာ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာ
တွေ့လိုက်လို့ ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ပေဖူးလွှာ၊ စစ်ပြန်၊ စပယ်ဦး၊ မြ
တ်လေး၊ သပြေ၊ ပန်းဝေသီ၊ စန္ဒာ၊ တိုင်းရင်းမေ။ အဲဒီ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေ
ကျွန်မရောက်သွားတယ်။ အယ်ဒီတာတွေနဲ့ လည်း ထိုင်စကားပြောလို
က်သေး တယ်။ ရေးလက်စ ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ရဲ့ ဝတ္ထုနာမည်က ဘာပါ
လိမ့်။ ဪ ... သိပြီ မှတ်မိပြီ ဘာတဲ့ ။ 'ကျွန်မယောက်ျား၊ ကိုကို
သင်္ဘောသား' တဲ့ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီနာမည်လေးပဲ ကောင်းတယ်။ မဟေ
သီ ပို့ရမလား။ ပေဖူးလွှာကို ပို့ရမလား။ ဘယ်ပို့ရင် ကောင်းမလဲ မသိ
ဘူး။

'ဒေါင်'

ဟော တရားထိုင်ချိန်တောင် စေ့သွားပြီ။ ကျွန်မ နေရာမှာ
အညောင်းဆန့်ရင်း အသာထလိုက်သည် ။ အင်္ကျီဆွဲဆန့် ထဘီဆွဲဆန့်
လျှောကျနေတဲ့ ယောဂီတဘက်ကို အသားကျအောင် ပခုံးပေါ် ပြန်တင်
လိုက်သည် ။ မျက်လွှာကို အသာချလို့ ခေါင်းကိုငုံ့ထားသည် ။ တရားရ
ည်ဝနေသည့် ဝါရင့် ယောဂီတစ်ယောက်အလား အိပ်ဆောင်ရှိရာသို့ တ
စ်လှမ်းချင်း ဖြစ်ပျက်ရှုပြီး လှမ်းလာလိုက်သည် ။

လှမ်းတယ်၊ ချတယ်။

ဖြစ်ပြီး၊ ပျက်သွားပြီ။

ဖြစ်ပျက်၊ ဖြစ်ပျက်၊ ဖြစ်ပျက်။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း

*